

Humblement agenouillés devant l'autel

Par Jeremy R. Jaggi
des soixante-dix

Nöyrät sielut polvistuvat alttarin ääreen

Vanhin Jeremy R. Jaggi
seitsemänkymmenen koorumista

Conférence générale d'octobre 2025

Lorsque nous contractons et honorons nos alliances, nous nous lions au Sauveur, en obtenant un meilleur accès à sa miséricorde, sa protection, sa sanctification, sa guérison et son repos.

Je remercie le chœur pour le témoignage rendu à travers ce nouveau cantique.

Le nouveau cantique de Sainte-Cène « Pain de vie, toi, l'eau vive » me touche profondément. Une strophe du cantique dit : « Mon cœur brisé je viens offrir à l'autel, baissant le front. »

Ma compréhension de ces mots s'est approfondie peu de temps après que notre famille a quitté Newbury Park, en Californie, pour servir dans la mission d'Ogden, en Utah, en 2015. J'ai reçu une invitation à visiter la base aérienne de Layton en Utah. Je n'étais jamais allé sur une base militaire et je n'avais jamais rencontré d'aumônier de l'armée ni les hommes et les femmes qui travaillent à la sécurité et à la protection de leur pays.

L'aumônier Harp, comme les milliers d'autres aumôniers bénévoles et professionnels qui servent dans nos prisons, hôpitaux et installations militaires à travers le monde, m'a inspiré et édifié. La dernière étape de la visite était le sanctuaire. J'ai demandé à l'aumônier s'il intervenait auprès de toutes les personnes qui désiraient se recueillir, prier, méditer et adorer. Il est allé vers l'avant de la chapelle et a pris une croix de derrière les rideaux. Il m'a dit qu'il utilisait la croix pour les services protestants et catholiques. J'ai demandé ce qu'il utilisait pour nos frères et sœurs juifs. Il est allé à l'autre extrémité du mur avant et a sorti une étoile de David.

J'ai alors demandé : « Que faites-vous pour

Kun solmimme liittoja ja pidämme ne kunniassa, me sitoudumme Vapahtajaan ja pääsemme suu-remmassa määrin osallisiksi Hänen armostaan, varjeluksestaan, pyhityksestään, parantamisestaan ja levostaan.

Kiitos, kuoro, todistuksestanne tuon uuden laulun välityksellä.

Uusi sakramenttilaulu "Bread of Life, Living Water" [Elämän leipä, elävä vesi] täyttää sieluni. Laulun yhdessä säkeessä sanotaan: "Nyt tulen alttarin eteen, uhraan Hänelle särkyneen sydämeni."

Ymmärrykseni noista sanoista syveni pian sen jälkeen kun perheemme lähti Newbury Parkista Kaliforniasta palvelemaan Ogdenin lähetyskentällä Utahissa vuonna 2015. Sain kutsun tutustua Hillin ilmavoimien tukikohtaan lähellä Laytonia Utahissa. En ollut koskaan käynyt sotilastukikohdassa enkä ollut tavannut sotilaspappia tai miehiä ja naisia, jotka työskentelevät maansa turvallisuuden ja suojelun hyväksi.

Pappi Harp, kuten tuhannet muut vapaaehtoiset ja ammattipapit, jotka palvelevat vankiloissamme, sairaaloissamme ja sotilastukikohdissamme ympäri maailmaa, innoitti ja kohotti minua. Viimeinen pysähdyksemme tukikohdassa oli pyhäkkö. Kysyin papilta, järjestääkö hän jumalanpalveluksia kaikille ihmisille, jotka haluavat pohtia, rukoilla, mietiskellä ja palvella Jumalaa. Hän meni kappelin etuseinän luo ja veti verhojen takaa esiin ristin. Hän sanoi käyttävänsä ristiä protestanttisissa ja katolisissa jumalanpalveluksissa. Kysyin, mitä hän käytti juutalaisille veljillemme ja sisarillemme, ja hän meni etuseinän toiselle puolelle ja otti esiin Daavidin tähden.

Sitten kysyin: "Mitä käytät myöhempien ai-

les services des saints des derniers jours ? » Il a rangé ces symboles et a montré du doigt l'autel en bois au milieu du sanctuaire. Il a dit que les membres de l'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours préparent et bénissent le pain et l'eau sur l'autel. J'ai demandé si le large autel qui semblait fixé au sol était retiré avant les services de nos frères et sœurs juifs, musulmans, catholiques ou protestants. Il a répondu que l'autel restait en place, car plusieurs de ces confessions l'utilisent aussi à leur façon.

Abraham a construit un autel, a lié Isaac et s'apprêtait à sacrifier son fils unique quand sa main a été retenue. Il a alors déclaré, comme le Seigneur : « Me voici ! » Combien de fois le grand Je Suis ou l'un de ses prophètes ont-ils répondu à l'appel par ces mots : « Me voici » ?

Dans son sermon sur la montagne, le Sauveur nous a invités à nous réconcilier avec nos frères et sœurs avant de nous approcher de l'autel. Paul a enseigné que nous sommes « sanctifiés » à l'autel par l'expiation de Jésus-Christ.

Le prophète Léhi « quitta sa maison [...] et ses choses précieuses. [Puis] il construisit un autel [...] et fit une offrande au Seigneur [...] et rendit grâce au Seigneur. »

La Bible et le Livre de Mormon nous enseignent comment adorer le Fils de Dieu à l'autel. Pourquoi ?

Nos premiers parents, Adam et Ève, ont construit des autels et y ont adoré Dieu. Après avoir été chassés du jardin d'Éden et avoir adoré le Seigneur pendant de « nombreux jours », un ange leur est apparu et leur a posé une question poignante qui pourrait être posée à chacun de nous : « Pourquoi offres-tu des sacrifices au Seigneur ? »

Adam a répondu : « Je ne le sais. »

La réponse de l'ange à l'humble aveu d'Adam est superbe : « C'est une similitude du sacrifice du Fils unique du Père. [...] C'est pourquoi, tu feras tout ce que tu fais au nom du Fils, tu te repentiras et invoqueras dorénavant Dieu au nom du Fils. »

La table de Sainte-Cène et les autels du temple symbolisent le sacrifice de Jésus-Christ et son expiation infinie.

Quand nous contractons des alliances et les honorons en recevant l'ordonnance de la Sainte-Cène à l'église, et la dotation et le scellement au temple, nous nous lions au Sauveur et obtenons un plus grand accès à sa miséricorde, sa protection, sa sanctification, sa guérison et son repos.

kojen pyhien jumalanpalveluksissa?” Hän työnsi nuo vertauskuvat pois ja osoitti suurta puista alttaria keskellä pyhäkköä. Hän sanoi, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet valmistavat ja siunaavat alttarilla leivän ja veden. Kysyin, poistettiinko suuri, ilmeisen kiinteä alttari ennen juutalaisten, muslimien, katolisten tai protestanttisten veljiemme ja sisarimme jumalanpalvelusta. Hän sanoi, että alttari pysyy paikallaan, sillä myös useat näistä uskonnosta käyttävät alttaria jollakin tavalla.

Abraham rakensi alttarin, satoi Iisakin ja oli valmis uhraamaan ainoan poikansa, mutta hänen kättään estettiin ja hän julisti, kuten Herra on julistanut: ”Tässä olen.” Kuinka monta kertaa Suuri Minä olen tai joku Hänen profeetoistaan on tarjoutunut vapaaehtoisena: ”Tässä olen”?

Vuorisaarnassaan Vapahtaja kutsui meitä tekemään sovinnon veljiemme ja sisarimme kanssa ennen kuin menemme alttarin luo. Paavali opetti, että meidät on ”pyhitetty” alttarilla Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta.

Profeetta Lehi ”jätti talonsa – – ja kalleutensa. [Sitten] hän rakensi alttarin – – ja uhrasi uhrin – – ja kiitti Herraa.”

Raamattu ja Mormonin kirja opettavat meitä palvelemaan Jumalan Poikaa alttarien ääressä. Miksi?

Ensimmäiset vanhempamme, Aadam ja Eeva, rakensivat alttareita ja palvelivat Jumalaa niiden ääressä. Kun heidät oli karkotettu Eedenin puutarhasta ja he olivat palvelleet Jumalaa monen päivän ajan, enkeli tuli heidän luokseen ja esitti koskettavan kysymyksen, jonka voisi esittää meille jokaiselle: ”Miksi sinä uhraat uhreja Herralle?”

Aadam vastasi: ”En tiedä.”

Enkelin vastaus Aadamin nöyrään tunnustukseen on hämmästyttävä: ”Tämä on Isän Aino-syntyisen uhrin vertauskuva. – – Tee siis kaikki, minkä teet, Pojan nimessä, ja tee parannus ja huuda avuksi Jumalaa Pojan nimessä ikuisesti.”

Sakramenttipöytä ja temppelin alttarit ovat vertauskuvana Jeesuksen Kristuksen uhrista ja Hänen äärettömästä sovituksestaan.

Kun solmimme liittoja ja pidämme ne kuniassa saaden sakramenttitoimitukset kirkossa sekä endaumentin ja sinetöimisen temppelissä, me sitoudumme Vapahtajaan ja pääsemme suuremmassa määrin osallisiksi Hänen armostaan, varjeluksestaan, pyhityksestään, parantamisesta

taan ja levostaan.

Miséricorde et protection à travers les alliances

Lorsque j'avais 15 ans, j'ai demandé à mon père si je pouvais manquer la réunion de Sainte-Cène, seulement un dimanche en janvier, à l'occasion d'un match spécial de football américain. Il a répondu que j'étais suffisamment âgé pour prendre cette décision par moi-même et m'a suggéré de réfléchir à un simple conseil. Il a dit : « Si tu décides de manquer la réunion de Sainte-Cène une fois, il sera beaucoup plus facile de refaire le même choix plus tard. »

Si le Sauveur est le grand rassembleur, alors l'adversaire est le séparateur. Lui, Satan, nous tente afin de nous éloigner de nos lieux d'adoration consacrés et de la protection de Jésus-Christ. Quand nous adorons le Sauveur, nous recevons « le pouvoir de résister au courant naturel du monde ». Quand nous prenons le temps de communier avec lui, nous avons la promesse d'être « délivré[s] de Satan ». « Puis, si nous gardons nos alliances, il nous dote de son pouvoir fortifiant. » Oh, combien je chéris l'expérience de communier avec le Sauveur par les alliances que je fais aux autels sacrés.

L'acquisition d'une compréhension de l'expiation éternelle du Sauveur, ligne sur ligne, précepte sur précepte, agit comme une vaccination spirituelle contre les ruses de l'adversaire. Les jeunes Elder Jaggi, à Mexico, Zuster (sœur) Jaggi, en Belgique, et d'autres missionnaires à travers le monde ont bien plus de chances de voir leurs amis demander les bénédictions du baptême et du don du Saint-Esprit si ces amis assistent à la réunion de Sainte-Cène dans la semaine qui suit leur premier contact avec eux.

Un jeune adulte aux Tonga ou aux Samoa a bien plus de chance d'être scellé dans la maison du Seigneur s'il s'est préparé pour sa dotation et l'a reçue peu après la fin de ses études. Pendant la dotation, les membres sont incités à vivre et à respecter cinq lois qui leur confèrent pouvoir et protection. Quand nous faisons des alliances avec le Seigneur, une relation de réciprocité se forme. Nous lui montrons notre loyauté et notre amour. Notre force et notre pouvoir grandissent à chaque promesse faite et tenue.

Armoa ja varjelusta liittojen kautta

15-vuotiaana nuorukaisena kysyin isältäni, voisinko jättää sakramenttikokouksen väliin – vain yhtenä tammikuun sunnuntaina, jolloin pelattiin erityinen amerikkalaisen jalkapallon ottelu. Hän sanoi, että olin kyllin vanha tekemään tuon valinnan itse, ja pyysi minua harkitsemaan yhtä neuvoa. Hän sanoi: ”Jos päätät jättää sakramentin väliin kerran, on paljon helpompaa tehdä valinta jättää se väliin uudelleen.”

Jos Vapahtaja on suuri yhdistäjä, niin vastustaja on erottaja. Hän, Saatana, houkuttelee meitä pysymään erossa pyhitetyistä jumalanpalveluspaikoistamme ja Jeesuksen Kristuksen antamasta suojeluksesta. Kun palvelemme Vapahtajaa, me saamme ”voimaa kulkea luonnollista maallista virtausta vastaan”. Kun vietämme aikaa yhteydessä Hänen kanssaan, meille luvataan, että meidät ”pelastettaisiin Saatanalta”. ”Sitten kun pidämme liittomme, Hän suo meille Hänen – vahvistavaa voimaansa.” Voi, kuinka arvostankaan kokemusta siitä, että olen yhteydessä Vapahtajaan pyhien alttarien ääressä solmittujen liittojen kautta.

Se, että kasvatamme ymmärrystä Vapahtajan iankaikkisesta sovituksesta rivi riviltä, käsky käskyltä, tarjoaa hengellisen rokotteen vastustajan juonia vastaan. Nuori vanhin Jaggi Meksikossa, zuster [sisar] Jaggi Belgiassa ja muut lähetyssaarnaajat eri puolilla maailmaa näkevät paljon todennäköisemmin ystäviensä pääsevän osallisiksi kasteen ja Pyhän Hengen lahjan vastaanottamisen siunauksista, jos heidän ystävänsä osallistuvat sakramenttikokoukseen ensimmäisen viikon aikana yhteydenotosta.

Nuori aikuinen Tongalla tai Samoalla saa paljon todennäköisemmin sinetöimisen Herran huoneessa, jos hän on valmistautunut endau-menttiin ja saanut sen pian koulusta valmistumisen jälkeen. Endaumentissa jäseniä kutsutaan elämäänsä viiden lain mukaan sekä noudattamaan niitä ja pitämään ne, sillä ne antavat voimaa ja varjelusta heidän elämäänsä. Kun me solmimme liittoja Herran kanssa, muodostuu vastavuoroisen suhde. Me osoitamme uskollisuutemme ja rakkautemme Häntä kohtaan. Vahvuutemme ja voimammekasvaa jokaisen annettun ja pidetyn lupauksen myötä.

Réflexion et sanctification

Quand, humblement et symboliquement, nous nous agenouillons devant les autels du Seigneur, nous avons l'occasion de réfléchir, « arrêté[s] quant à l'orgueil de [notre] cœur, [nous humiliant] devant Dieu ». Lorsque j'étais jeune, avant que je sorte avec mes amis, ma mère me disait souvent : « Rappelle-toi qui tu es et passe me voir quand tu rentres. » Il m'arrivait parfois de ne pas passer la voir quand je rentrais à la maison, car il était trop tard. Je regrette d'avoir manqué ces tête-à-tête importants avec ma mère.

Aujourd'hui, je me réjouis de mes tête-à-tête avec notre Père céleste. Dans mon rituel quotidien de culte personnel, quand je m'agenouille pour prier, à côté de mon lit ou avec ma famille, je m'imagine agenouillé devant un autel, réfléchissant à ma vie et l'examinant. Je pense à la Sainte-Cène, aux morceaux entiers de pain, brisés et rompus pour nous, chacun étant un symbole du corps brisé de notre Rédempteur. Je me rappelle l'enseignement de Dallin H. Oaks que « chaque morceau de pain est unique, tout comme les individus qui en prennent sont uniques ». Quand je m'agenouille pour prier, je réfléchis à la manière dont je peux offrir ma volonté à Dieu.

David A. Bednar a enseigné : « L'ordonnance de la Sainte-Cène est une invitation sainte et répétée à nous repentir sincèrement et à nous régénérer spirituellement. L'acte de prendre le pain et l'eau n'offre pas, en soi, le pardon des péchés. Mais, si nous nous préparons consciencieusement et participons à cette sainte ordonnance, le cœur brisé et l'esprit contrit, alors nous avons la promesse que nous aurons toujours l'Esprit du Seigneur avec nous. Et, par le pouvoir sanctificateur du Saint-Esprit et sa compagnie constante, nous pourrions toujours conserver le pardon de nos péchés. »

Quand Amy et moi examinons en détail les expériences de notre vie, nous célébrons le don d'amour et de sacrifice parfaits de Jésus-Christ. Nous voyons aussi à quel point l'enfer s'est déchaîné. Comment pouvons-nous surmonter le jugement, l'anxiété, la dépression, le cancer, le diabète, le harcèlement en ligne, le vol d'identité, une fausse couche, la perte d'un enfant, d'un frère ou d'un père ? C'est parce que Jésus-Christ a pris la coupe amère d'étourdissement, la coupe de colère – pour moi, pour ma famille et pour nous tous!

Pohdiskelua ja pyhittymistä

Kun me nöyrästi ja vertauskuvasuhteisesti polvistumme Herran alttarien ääreen, se tarjoaa tilaisuuden pohdiskeluun – siihen, että tarkastelemme, onko sydämessämme ylpeyttä, ja alamme nöyrytyä Jumalan edessä. Ennen kuin lähdin nuorena ulos ystäväni kanssa, äitini sanoi usein: ”Muista, kuka olet, ja tule hetkeksi juttelemaan, kun palaat kotiin.” Joinakin iltoina myöhästyin niistä jutteluhetkistä äidin kanssa, koska tulin kotiin liian myöhään. Kadun sitä, että minulta jäi väliin niitä tärkeitä hetkiä äitini kanssa.

Nykyään odotan innolla jutteluhetkiäni taivaallisen Isän kanssa. Päivittäisessä jumalanpalvelutavassani polvistun rukoukseen vuoteeni ääressä tai kokoonnunan yhteen perheen kanssa ja kuvittelen itseni polvistuneena alttarin ääreen miettimään ja tutkistelemaan elämäni. Ajattelen sakramenttia, jopa kokonaisia leipiä, jotka murretaan meidän vuoksemme – joista jokainen pala on vertauskuva Vapahtajamme runnollista ruumiista. Mieleeni muistuu presidentti Dallin H. Oaksin opetus, että ”jokainen leipäpala on ainutlaatuinen, aivan kuten sitä nauttivat ihmiset ovat ainutlaatuisia”. Kun polvistun rukoukseen, ajattelen, kuinka voin antaa tahtoni Jumalalle.

Vanhin David A. Bednar on opettanut: ”Sakramenttitoimitus on pyhä ja toistuva kutsu tehdä vilpittömän parannus ja uudistua hengellisesti. Sakramentin nauttiminen ei itsessään anna syntejä anteeksi. Mutta kun valmistaudumme tunnollisesti ja osallistumme tähän pyhään toimitukseen särkynein sydämin ja murtunein mielin, niin silloin on luvattu, että Herran Henki voi olla ainakanssamme. Ja kun Pyhän Hengen pyhittävä voima on jatkuvasti kumppanimme, me voimme ainasäilyttää syntiemme anteeksiannon.”

Kun Amy ja minä katsomme tarkasti elämämme kokemuksia, me ylistämme Jeesuksen Kristuksen täydellisen rakkauden ja uhrin lahjaa. Näemme myös, miten helvetin raivo on päästetty valloilleen. Kuinka me voimme voittaa tuomitsevat katseet, ahdistuksen, masennuksen, syövän, diabeteksen, verkkokiusaamisen, identiteettivarkauden, keskenmenot, lapsen, veljen ja isän menetyksen? Koska Jeesus joi siitä katkerasta maljasta, joka saa vapisemaan, vihan maljasta – minun puolestani, perheeni ja meidän kaikkien puolesta!

Gethsémané, tableau d'Adam Abram, publié avec la permission de altusfineart.com © 2025

La « coupe amère » qu'il a bu dans le jardin de Gethsémané et sa souffrance « intensifiée » sur la croix du Calvaire nous permettent de déposer notre dureté, notre rébellion, notre violence, nos colères et nos frayeurs sur les autels du Seigneur, et d'être continuellement « sanctifi[és] par la réception du Saint-Esprit ».

Patricia Holland a dit : « Ma prière la plus sincère pour vous et moi aujourd'hui est que nous renoncions complètement à nous-mêmes, et que nous nous déposions sur l'autel des promesses et de la paix de Dieu, où que nous soyons et quoi que nous ayons fait. »

Un lieu de guérison et de repos

Quand nous venons à l'autel, nous n'obtenons pas de récompense ; nous en apprenons plus sur Celui qui donne. C'est en apprenant ainsi et en nous liant à Dieu par alliance que nous obtenons la guérison. Néphi a dit : « Il m'a rempli de son amour, oui, jusqu'à ce que ma chair en soit consumée. » Et notre Sauveur aimant nous a lancé l'invitation : « N'allez-vous pas maintenant revenir à moi, et vous repentir de vos péchés, et être convertis, afin que je vous guérisse? »

Quand elles étaient petites, une des histoires favorites de nos deux aînées, Mackenzie et Emma, était Le Monde de Narnia : Le Lion, la Sorcière blanche et l'Armoire magique. Nous aimions tous le grand Lion, Aslan. Nous avons gardé un souvenir mémorable du passage où le grand Lion donne sa vie pour Edmund. Mémorable, parce que les parents, tout comme les enfants, ont versé des larmes lorsque la Sorcière blanche a tué le lion sur la table de pierre. Mémorable, car l'espoir a perduré, malgré la tragédie, jusqu'à ce que le spectaculaire se produise. Des cris de joie ont résonné dans la petite chambre quand Aslan a été ressuscité et a dit : « Si la Sorcière connaissait le véritable sens du sacrifice, [...] elle saurait que, si une victime consentante, qui n'a commis aucune trahison, mourait à la place d'un traître, la Table de pierre se briserait et la mort elle-même serait vaincue. »

Jésus-Christ guérit toutes les blessures. Grâce à Jésus-Christ, nous pouvons vivre à nouveau.

À la conférence générale d'octobre 2022, le président Nelson a raconté une visite de groupe qui s'est déroulée lors des visites guidées d'un

Getsemane, Adam Abram, altusfineart.com in luvalla © 2025

”Katkera malja”, jonka Hän joi Getsemanen puutarhassa, ja Hänen kärsimyksensä, joka ”voimistui” Golgatan ristillä, antavat meille mahdollisuuden laskea sen, mikä on vaikeaa, röyhkeää, väkivaltaista, raivokasta ja saa meidät vapistaamaan, Herran alttareille ja ”[pyhittyä] ottamalla vastaan Pyhän Hengen” aina.

Sisar Patricia Holland sanoi: ”Syvin rukoukseni teidän puolestanne ja itseni puolesta tänään on, että antaisimme itsemme täysin, asettuisimme Jumalan lupausten ja rauhan alttarille riippumatta siitä, missä olemme ja mitä olemme tehneet.”

Parantumisen ja levon paikka

Kun tulemme alttarin luo, me emme ansaitse palkkiota. Me opimme lahjan Antajasta. Sen oppimisen ja liittoon sidoksissa olemisen myötä tulee parantuminen. Nefi sanoi: ”Hän on täyttänyt minut rakkaudellansa, jopa niin että se kuluttaa lihaani.” Ja rakastava Vapahtajamme on kutsunut: ”Ettekö nyt palaa minun luokseni ja tee parannusta synneistänne ja käänny, jotta minä voin parantaa teidät?”

Kun kaksi vanhinta tytärtämme Mackenzie ja Emma olivat pieniä, yksi heidän lempitarinoitaan oli Narnian tarinat: Velho ja leijona. Me kaikki rakastuimme Aslan-leijonaan. Yksi ikimuistoisimmista illoistamme kirjaa lukiessamme oli, kun suuri leijona antoi henkensä Edmundin puolesta. Ikimuistoinen, koska vanhemmat ja tyttäret vuodattivat kyyneliä, kun velho riisti leijonan hengen kivipaadella. Ikimuistoinen, koska toivo säilyi murhenäytelmästä huolimatta, kunnes tapahtui jotakin upeaa. Ilohuudot kaikui-
vat pienessä makuuhuoneessa, kun Aslan heräsi henkiin ja sanoi: Jos velho tietäisi uhrauksen todellisen merkityksen, ”hän olisi tiennyt, että kun joku vapaaehtoinen uhri, joka ei ole tehnyt rikosta, tapetaan petturin sijasta, paasi halkeaa ja itse kuolema alkaa liikkua taaksepäin”.

Jeesus Kristus parantaa kaikki haavat. Jeesuksen Kristuksen ansiosta on mahdollista elää jälleen.

Lokakuun 2022 yleiskonferenssipuheessaan presidentti Russell M. Nelson kuvaili erästä ryhmää, joka oli kiertämässä temppeleitä avoimien

temple. Un jeune garçon était là. Le président Nelson a enseigné :

« Quand le groupe est entré dans une salle de dotation, le garçon a pointé du doigt l'autel où les personnes s'agenouillent pour contracter des alliances avec Dieu et a dit : 'Oh, c'est bien ! Il y a un endroit où les gens peuvent se reposer pendant leur parcours dans le temple.' »

« Il n'avait certainement aucune idée du lien entre le fait de contracter une alliance avec Dieu dans le temple et la magnifique promesse du Sauveur :

« 'Venez à moi, vous tous qui êtes fatigués et chargés, et je vous donnerai du repos.' »

« 'Prenez mon joug sur vous et recevez mes instructions, [...] et vous trouverez du repos pour vos âmes.' »

« 'Car mon joug est doux et mon fardeau léger' [Matthieu 11:28-30; italiques ajoutées]. »

« Le Fils de l'homme n'a pas où reposer sa tête », pourtant il invite ses disciples, vous et moi, à la table de Sainte-Cène pour qu'ils se reposent avec lui. La paix règne quand on est humblement agenouillé devant l'autel. Les bras de notre Sauveur sont tendus, sa table est prête. Venez adorer le Fils de Dieu à ses autels sacrés. Au nom de Jésus-Christ. Amen.

ovien tilaisuudessa. Ryhmässä oli pieni poika.

Presidentti Nelson opetti:

”Kun ryhmä astui endowmentihuoneeseen, poika osoitti alttaria, jonka ääressä ihmiset polvistuvat solmimaan liittoja Jumalan kanssa, ja sanoi: 'Onpa hienoa. Täällä on paikka, jossa ihmiset voivat levätä temppelimatallaan.' »

– – Hänellä ei todennäköisesti ollut aavistusakaan siitä suorasta yhteydestä, joka on Jumalan kanssa temppelissä solmitun liiton ja Vapahtajan antaman uskomattoman lupauksen välillä:

'Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: – – Näin teidän sielunne löytää levon.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormanani on kevyt.' [Matt. 11:28–30, korostus lisätty.]”

”Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi”, mutta silti Hän kutsui opetuslapsensa, sinut ja minut, sakramenttipöydän ääreen lepäämään siellä kanssaan. Kun ”nöyrät sielut polvistuvat alttarin ääreen”, rauhaa on runsaasti. Vapahtajamme käsivarret ovat ojennetut, Hänen pöytänsä on katettu. Tulkaa palvelemaan Jumalan Poikka Hänen pyhien alttariensa ääreen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.